

Znak tożsamości

Nr inw. MWB/2991

Znaki tożsamości pozwalały na identyfikację żołnierzy. Były to cynowe blaszki na sznurku do zawieszenia na szyi. Na środku znajdowały się dwa podłużne otwory ułatwiające jego przełamanie na dwie części. Posiadały wybite dane właściciela, identyczne na obu połówkach. Ten znak tożsamości należał do Adolfa Stawowego, żołnierza 42. pułku piechoty.

Nieśmiertelniki, bo tak potocznie nazywane są znaki tożsamości, były wydawane żołnierzom przez dowódcę tuż przed wybuchem wojny.

W 1939 r. do walk ruszyły wszystkie białostockie jednostki. Klęska Polski oznaczała koniec białostockiego garnizonu. Koszary zostały wkrótce zajęte przez żołnierzy okupanta.